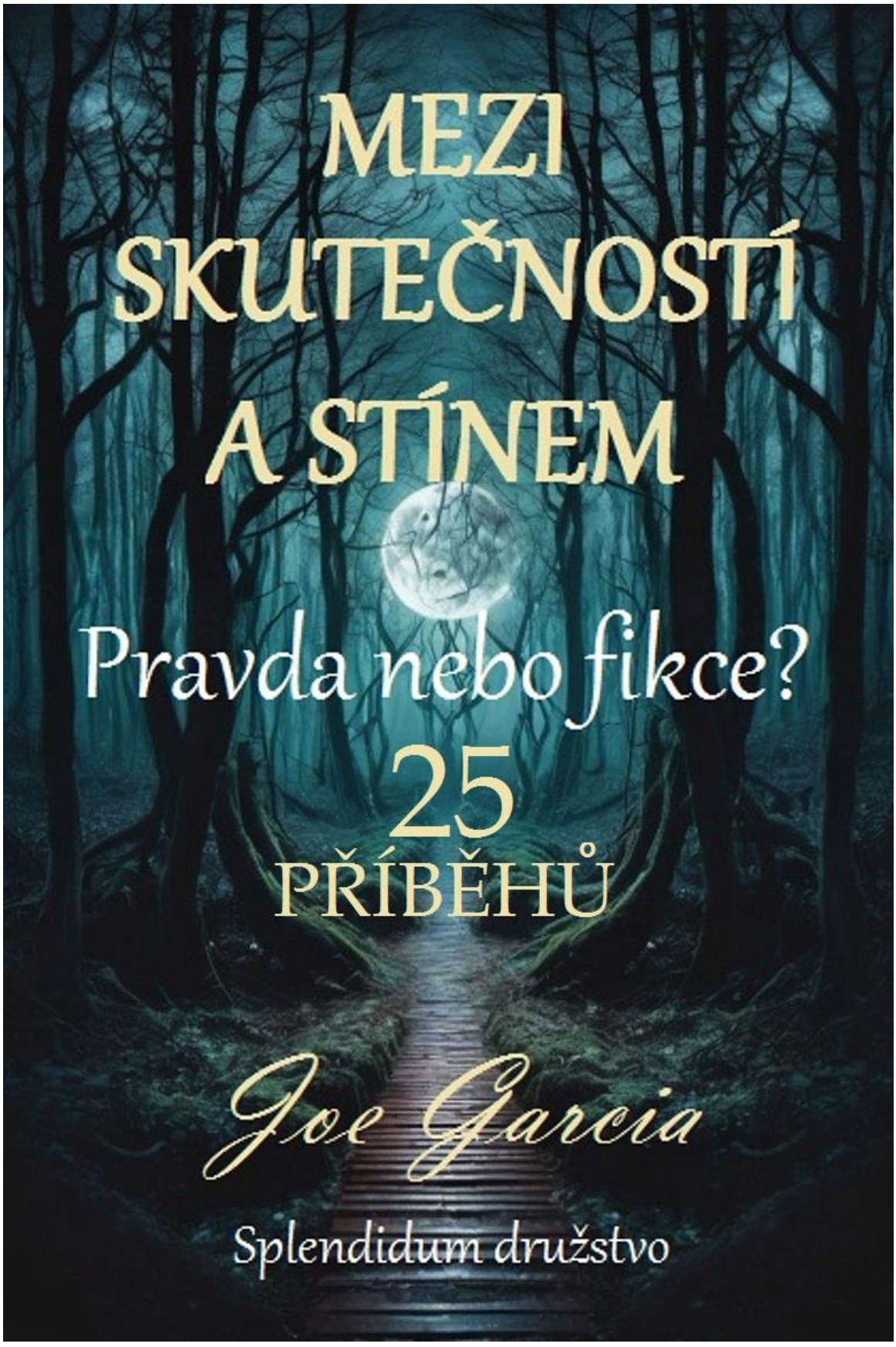
Splendidum družstvo

Joe Garcia

MEZI SKUTEČNOSTÍ A STÍNEM

Pravda nebo fikce?

25 příběhů

MEZI SKUTEČNOSTÍ A STÍNEM
Pravda nebo fikce?
25
PŘÍBĚHŮ
Joe Garcia
Splendidum družstvo

MEZI SKUTEČNOSTÍ A STÍNEM
Pravda nebo fikce?
Copyright © Joe Garcia, 2025
Cover © Splendidum družstvo, 2025
Czech Edition © Splendidum družstvo
Vražné, Hynčice, 2025
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-405-9 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-406-6 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-407-3 (PDF)

Splendidum družstvo

Obsah

1. MUŽ, KTERÝ MĚL DVAKRÁT ŠTĚSTÍ V PEKLE 4
2. LADY WONDER – KŮŇ, KTERÝ MLUVIL 18
3. ZÁHADA ČESKÉ NEMOCNICE 28
4. MUŽ, KTERÝ SLYŠEL VOLÁNÍ Z HLUBIN 35
5. POSLEDNÍ STOPA 44
6. KDYŽ SE ZRCADLO USMĚJE PRVNÍ 51
7. PANSTVÍ BLACKLEIGH S KROKY BEZ TĚLA 58
8. MUŽ V OKNĚ, KDE NEMĚL BÝT 67
9. ZTRACENÁ V LESE 74
10. KDYŽ SRDCE POZNÁ PRAVDU 81
11. ŽENA, KTERÁ MLUVILA HLASEM NĚKOHO JINÉHO 95
12. ŠATY ZE SEKÁČE 104
13. PODIVNÉ MALBY VE STARÉM DOMĚ 110
14. TAJEMNÝ KLÁŠTER NA SLOVENSKU 124
15. TEN, KDO MĚ ZATÁHL STRANOU 132
16. PROKLETÝ KOMPAS 137
17. ZÁHADNÝ MLŽNÝ OBLAK 147
18. CLEVER HANS – KŮŇ, KTERÝ UMĚL POČÍTAT 153
19. DEN KDY PIVO ZABÍJELO 164
20. PODKROVÍ, KTERÉ NEBYLO V PLÁNECH 169
21. LAURA 177
22. KULOVÝ BLESK 189
23. TANEČNÍ MOR 198
24. PES BRUNO 204
25. TICHÝ DŮM NA KOPCI 213

PRAVDA NEBO FIKCE ? 221

DOPORUČUJEME 225

Splendidum družstvo 2025

1. MUŽ, KTERÝ MĚL DVAKRÁT ŠTĚSTÍ V PEKLE

New York 11. září 2001
8:30 ráno

Michael Turner spěchal dolů po schodech stanice metra Cortlandt Street. Usínal ještě ve stoje — byl to jeden z těch dnů, kdy oči pálí a káva nechutná tak silně, jak by měla.

„Zase pozdě," zamumlal pro sebe a přidržel si tašku, aby mu nesklouzla z ramene.

Když vyšel na povrch, věž WTC 1 se tyčila nad ním jako monument šedého oceánu. Měl z ní vždy zvláštní pocit. Obrovská, majestátní — a přesto neklidná. Možná proto, že už jednou explodovala. A možná proto, že on sám byl ten den jen pár metrů od místa, kde stála dodávka s bombou. Před vchodem si koupil bagetu a kávu. Za normálních okolností by přidal krok, aby se dostal ke svému výtahu do 82. patra. Ale dnes…

Dnes se na okamžik zastavil.
Jen tak.
Náhodou.
U výlohy, kde prodavač vystavoval nové hodinky.

„Zpozdím se," zakroutil hlavou. Stejně šel dál — pomaleji, než bylo jeho zvykem.

Když míjel rotundu, ozvalo se za ním: „Mikey! Ty žiješ jen proto, že sníš, kámo!"

Tom, jeho kolega, mával cigaretou a smál se.

Michael se uchechtl a odpověděl: „A ty mi to závidíš, co!"

* * *

Muž z ochranky u Světového obchodního centra číslo 7 nespal třicet dva hodin. Oční víčka měl na půl žerdi, jak bezmyšlenkovitě šťouchal zaměstnanecké odznaky, zářivky mu nad hlavou hučely jako umírající hmyz. Skvrny od kávy mu zdobily zmačkanou košili tam, když se ráno třikrát netrefil do úst.

„Proboha, Eddie," zamumlal procházející strážce, „vypadáš jako skot ohřátý v mikrovlnce."

Eddie neodpověděl. Počítal vteřiny mezi mrknutími, osobní hra, aby zůstal vzhůru. Sedm sekund. Osm. V devíti se mu rozmazal zrak. Otáčející se dveře vychrlily proud obleků s kufříky v ruce. Jeden muž – s uvolněnou kravatou a vlasy trčícími v podivných úhlech – dvakrát sáhl po odznaku, než skener pípl.

„Zase pozdě, Turnere," řekl Eddie, aniž by vzhlédl.

„Jdi do prdele," odpověděl Turner vesele, zastavil se a o něčem přemýšlel. Vyšel zase ven.

Eddieho vysílačka zapraskala. „Jednotka 12, v parkovacím domě máme kód 34."

„Rozumím," povzdechl si Eddie. Vstal, kolena mu praskala, sáhl po baterce. Ta zatracená věc se skutálela ze stolu a s rachotem se rozletěla po mramorové podlaze. Žena v šedém kostýmku na ni v půli kroku šlápla. Její podpatek s křupavým křupáním rozlomil plastový kryt.

„Jejda," řekla, omluvila se a odešla.

Eddie zíral na rozbité kousky. Tu baterku si koupil sám poté, co vedení odmítlo vyměnit ty, které mu vydalo oddělení. Třicet sedm dolarů v Home Depotu. Tři týdny balených obědů.

Vysílačka znovu zasyčela. „Jednotka 12, stav?"

Eddie stiskl tlačítko. „Už jsem na cestě." Úlomky baterky nechal ležet.

Venku zářijový vzduch nesl kyselý zápach popelářských vozů, které volnoběhem parkovaly na Church Street. Holub přistál blízko Eddieho boty a naklonil na něj hlavu.

„Jdi taky do prdele," řekl Eddie ptákovi.

Holub odletěl, když Eddie se otočil na sever – právě včas, aby viděl, jak let American Airlines č. 11 s řevem prolétá kolem Sochy svobody rychlostí 790 kilometrů za hodinu.

Michael stál před revolvingovými dveřmi, připravoval se znovu vstoupit. Jeho kancelář byla někde vysoko nad obzorem — tak vysoko, že vždy viděl mraky shora.

Udělal krok. Jeden jediný krok.

„Počkej!" zavolal Tom.

„Musím ti něco říct — šéf zuří, prý máme ten hotový auditorův report blbě napsaný."

Michael protočil oči: „No to je skvělý… do prdele."

Otočil se zpět k Tomovi. Tohle malé otočení, tento krátký rozhovor, těchto několik vteřin…

Jeho život rozdělily na před a po. Nejdřív to byl jen zvuk. Hluboký, chraplavý, příliš rychlý. Michael zvedl hlavu.

Letadlo?
V takové výšce?
V takové rychlosti?

„Co to sakra...," začal Tom, ale nedořekl.

* * *

„Ježíši, kurva!"

Vysílačka explodovala s překrývajícími se výkřiky. Eddie ji pustil. Letadlo se prudce naklonilo, křídla se třásla jako opilec, který se potácí domů. Na jednu nemožnou vteřinu si myslel, že by se mohlo zastavit.
Eddie běžel, než jeho mozek zpracoval proč. Jeho holeně narazily do požárního hydrantu, když ho nárazový otřes srazil na stranu. Zaplavilo ho horko – ne suché teplo zářijového rána, ale vlhké, páchnoucí horko vzplanutí leteckého paliva. Jeho uniformní košile se mu okamžitě přilepila k zádům.

Vedle něj přistála bota. Jen jedna. Hnědá kožená, stále zašněrovaná.

Vysílačka zaskřípěla: „Všem jednotkám...," než se rozplynula ve statické elektřině. Eddie jí šátravě hledal, prsty klouzaly od potu. Jeho palec našel tlačítko. „Tady Jednotka 12, jsem..."

Druhá exploze ho přerušila. Kusy betonu se snášely a rozbíjely čelní skla aut na pavučiny. Eddie se skulil pod dodávkou. Skrz mezeru mezi pneumatikou a chodníkem sledoval muže v modrém obleku, jak se snaží utéct před padajícím ocelovým nosníkem.

Nosník vyhrál.

„Eddie?" Vysílačka chrlila statickou elektřinu. „Eddie, slyšíš?"

Stiskl tlačítko. Jeho hlas zněl špatně – vysoký a chraptivý, jako hlas teenagera. „Jsem tady."

„Říkají, že jsou to teroristé. Sakra – letadlo právě – Bože..."

Eddie se vyplazil ven. Papíry se vířily ve vzduchu jako sníh. Zachytil jeden list – papír na poznámky se skvrnami od kávy. Slova „projekce Q3" byla sotva viditelná pod čerstvými stříkanci krve. Když uviděl díru, podlomila se mu kolena. O osmdesát pater výše věž krvácela oheň v hustých, černých pulsech. Lidé viseli z rozbitých oken, jejich kravaty se třepotaly. Jedna žena vystoupila do prázdna, její sukně naposledy zavlála.

Vysílačka zapraskala: „Eddie, vidíš to?"

Neviděl. Jeho oči se upřely na něco horšího – drobné tvary padající z místa dopadu. Nejdřív si myslel, že jsou to trosky. Pak jeden tvar roztáhl ruce. Eddie si

vyzvracel horkou kávu na boty. Vysílačka mu vyklouzla z krvavých prstů, když náraz letadla zanechal kráter na střeše taxíku asi metr od něj. Zvuk – bože, ten zvuk – jako když z okna desátého patra spadne meloun, ale vlhčí. Hustší. Eddie si otřel ústa rukávem, který už tak ztuhl schnoucím potem. Do nosu mu vstoupil zápach hořícího plastu.

„Jednotka 12!“ zaskřehotala vysílačka. „Máme civilisty uvězněné v…“

* * *

Letadlo narazilo do severní věže v ohnivém gejzíru, který se roztrhl jako obří plamen v nebi.

Prásk.
Tlaková vlna.
Sklo se rozletělo.
Lidé křičeli.

Michael se skláněl instinktivně, ruce nad hlavou.

„Bože… Bože…,“ vydechl.

Tom ho chytil za rameno: „Mikey, musíme pryč! Okamžitě!“

Ale Michael stál jako přimrazený.

Jeho patro — jeho kancelář — byla přesně tam, kde se teď z okna valil černý kouř.

„Já… já bych tam byl,“ zašeptal. „Tři minuty. Jen tři minuty.“

Kolem nich začali lidé běžet.

Sirény.
Prach.
Výkřiky.

Tom zatáhl Michaela směrem od věže: „Dělej, dělej!“

Chaos byl všude. Lidé utíkali, někteří plakali, jiní stáli paralyzovaní. Policie se snažila křičet pokyny, které nebylo slyšet přes řev sirén a plamenů.

„Mikey, poslouchej mě!“ Tom s ním cloumal. „Musíme do Fulton Street, dál od toho!“
Michael se konečně pohnul. Třásly se mu nohy.

„To… to je nemožné,“ vydechl. „Letadlo… do budovy… to není možné.“

„Teď neřeš proč,“ odsekl Tom. „Hlavně pojď.“

Kousek od nich klečela žena a opakovala: „V tom letadle byl můj bratr… byl pilot… byl pilot…“

Nikdo se nezastavil. Michael se otočil k věži ještě jednou. Jako by se jí nemohl pustit. Oheň vyšlehl do stran. Z otvoru v budově proudil černý dým. Z okna na 90. patře vyletěl kus rozžhaveného kovu, dopadl na ulici a explodoval. Michael se lekl tak, že ztratil rovnováhu. Tom ho chytil.

„Pojď!“

Po dvaceti minutách byli na druhé straně parku Battery Park City. Ulice tam byly tiché, skoro nepřirozeně.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Tom a zapálil si další cigaretu, i když se mu třásly ruce.

Michael přikývl. „Asi jo. Ale… Tome… tohle je…“

„Já vím.“

„Nechápu, jak jsme mohli… jak jsem mohl...“

Tom na něj kývl: „Nevím, jestli to bylo štěstí… nebo něco jiného. Ale nejsi tam. To je důležitý.“

Michael se posadil na obrubník a díval se na věž. Celá hořela. Bylo slyšet vzdálené sirény, ale z jejich místa působilo vše až nepatřičně tiché. A pak — jako by svět na okamžik zadržel dech. Z jihu se ozval další zvuk. Ještě horší než ten první.

Letadlo.
Velké.

Michael vyskočil: „To nemůže být další!“

Tom vyjekl: „Sakra, Mikey!“

Druhé letadlo narazilo do jižní věže. Všude byl řev, nářek, chaos. Michael cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

„Máme jít pomoct?“ zeptal se.

Tom se na něj podíval s bolestí v očích. „Jestli půjdeš tam… nevyjdeš ven.“

Michael vše sledoval s hrůzou i nepochopením. Viděl, jak se kolos, který považoval za nezničitelný, mění v prach a ocelové kostry.

„To není možné. To není možné,“ opakoval.

Tom ho držel kolem ramen. „Mikey, musíme pryč. Zvedá se prach.“

Michael ale nemohl odejít. Stál tam, dokud nezačal mít v plicích bolest. Dokud se na okolí nezačal snášet popel. Teprve pak se nutil odejít. A když se ohlédl naposledy, uvědomil si něco děsivého. Byl naživu jen proto, že ho Tom zdržel. Jinak by byl v kanceláři, na patře, které okamžitě zasáhl náraz.

* * *

Ocelový nosník proletěl kolem Eddieho levého ucha a zaryl se do asfaltu jako oštěp. Neuhnul. Nemohl. Někde napravo od něj křičel hasič do rozbitého telefonního automatu, že potřebuje další zatracené sanitky, s helmou prasklou uprostřed jako vejce. Eddie cítil podivnou pachuť. Při druhém větším nárazu, když mu na hlavu spadl kus betonu si ukousl jazyk. Zvedl oči k nebi... Ticho. Zemřel.

* * *

Tomova cigareta se chvěla synchronizovaně s otřesy, které stále vibrovaly manhattanským podložím.

„Podívej," zaskřehotal Tom a ukázal na něco zapálenou Marlborkou.

Žena v roztrhané halence od Ann Taylor se potácela kolem a svírala zarámovanou rodinnou fotografii. Sklo bylo pokryté prasklinami, ale Michael stále rozeznal dvě usmívající se batolata ve stejných námořnických oblecích. Ženě chyběl pravý vysoký podpatek. Její bosá noha zanechávala na chodníku červené otisky.

Michaelovi zavibroval telefon. Jedenáct zmeškaných hovorů od Diany. Poslední hlasová zpráva jeho ženy – odešla v 8:37 – se automaticky přehrála, když si přiložil telefon k uchu: „Nezapomeň na chemické čištění a…"

Celý blok se otřásl, když se věž číslo 1 propadla do sebe. Stěna prachu a křiku se k nim valila jako biblický mor. Tom chytil Michaela za límec.

„Utíkej, ty hlupáku!"

Jejich společenské boty se klouzaly po něčem kluzkém – motorovém oleji nebo krvi, nebo obojím – když se vrhli za nákladní vůz UPS. Svět zmizel v burácející hnědé mlze. Michaelův snubní prsten se mu na kůži zahříval. Vzdáleně přemýšlel, jestli kov absorbuje žár tisíců hořících kancelářských židlí. Když se vzduch vyčistil, Tomova cigareta stále hořela mezi prsty. Třešeň v šeru nepřirozeně jasně zářila. Michael po ní instinktivně sáhl – ne aby si zakouřil, jen aby cítil něco jiného než fantomové vibrace, které mu stále duněly v hlavě. Jeho prsty procházely prázdným vzduchem.

Tom nedržel cigaretu.

Tom nedržel vůbec nic.

Jeho pravá paže končila náhle v lokti, rukáv úhledně vypálený. Zíral na pahýl klidně. „Hm," řekl, jako by si všiml překlepu v tabulce. Michaelův výkřik se ztratil v symfonii autoalarmů. Zkroucený obrovský kovový střep – stále oranžově žhnoucí na svých ostrých okrajích mu uřízl část ruky.

Přesto Tom svého vyděšeného přítele táhl dozadu, když se spustila další sprška trosek. Přiletěla k nim židle – přesný model Hermana Millera z Michaelovy

kanceláře – s dutým bouchnutím narazila do poštovní schránky. Papíry z vykuchaných kartoték se vířily v ďábelských malých tornádech, některé stále nesly kroužky kávy z dnešních ranních schůzek.

„Hni prdelí!“ zařval Tom a krev z jeho vypáleného pahýlu paže stříkala Michaelovi na tvář. Měděná chuť se mísila se zápachem hořících desek plošných spojů a něčím sladce organickým, co odmítal identifikovat. Rychle si sundal košili a snažil se mu ruku ovázat tak, aby zastavil krvácení.

Narazili na stojan na leštění bot, který se nějakým způsobem udržel vzpřímeně. Lahvičky s leštidlem chrastily jako rumba koule. Tom popadl jednu – tu třešňově červenou – a rozbil ji o lampu. Hustá tekutina vypadala znepokojivě povědomě, když stékala po kovu.

„Jsi v šoku,“ zavrčel Tom a přitiskl rozbitý skleněný střep Michaelovi do dlaně. „Zmáčkni. Bolest tě udrží v přítomném stavu.“

Okraje se zakously hluboko. Michael to uvítal. Druhá věž se zřítila, když přecházeli West Street. Tentokrát se neozval žádný dramatický řev – jen povzdech, jako když si unavený obr lehl. Oblak prachu je celé pohltil a proměnil svět v noční můru barvy sépie. Michaelova kravata mu třepotala na hrudi jako zběsilý pták. Sevřel Tomův opasek, aby ho neztratil v tom výpadku proudu. O dva bloky později se vzduch vyčistil natolik, aby odhalil osamělý telefonní automat. Tom se po něm vrhl, sluchátko mu sklouzlo v krvavé ruce.

„Lisa? Zlatíčko…“ Hlas se mu zlomil. „Zapni televizi. Ne, nedělej to – prostě vezmi děti do sklepa. Hned.“

Michael zíral na svůj snubní prsten, teď zčernalý sazemi. Dianina poslední slova – o chemickém čištění – mu zněla v lebce jako posměch. Střep skla mu stále trčel z dlaně. Nepřítomně s ním kroutil a sledoval, jak čerstvá krev dopadá na odhozený kelímek Starbucks. Tom zavěsil s rozbitým sluchátkem. „Říkají, že to byli Arabové,“ zamumlal. „Nějaká skupina volala – sakra, nepamatuji si.“

Michael konečně sklo vytáhl. Bolest v něm něco probudila. „Eddie,“ řekl náhle.

„Ten z ochranky?“

„Pořád je tam uvnitř.“ Michael se otočil k peklu. „Prošli jsme kolem...“

Tomova zbývající ruka se mu sevřela na rameni jako svěrák. „Poslouchej mě. Už tu není žádný Eddie. Už tu není žádné 82. patro. Je tu jen tohle.“ Zatřásl Michaelem tak silně, že mu cvakly zuby. „Rozumíš? Tohle tady je všechno, co zbylo.“
K nohám jim přistál útržek hořícího papíru – tabulka s Michaelovým vlastním rukopisem ve sloupci projekcí pro druhý kvartál. Plameny hladově olizovaly čísla, která minulý čtvrtek počítal až do noci. Někde v tomto sloupci bylo přesně to místo, kudy let 11 prorazil jeho oddělení.

„Tome.“ Michaelův hlas zněl cizím způsobem – chraplavě, jako by mu kouř spálil hlasivky. „Nemůžu…“

„Nedívej se nahoru.“ Ale Michael to už udělal. Anténa Severní věže se opilecky kymácela proti modré obloze. Papíry pršely – poznámky, samolepicí papírky, jediný růžový útržek „While You Were Out“ třepotající se kolem Michaelova obličeje s viditelným smyčkovým rukopisem jeho kolegyně: *Volat 8:15.*

Kolem nich proběhl policajt a křičel do vysílačky. „Několik skokanů z… Kristepane…“ Vysílání se přerušilo, když vzduch roztříštil hromový sten. Celá fasáda Věže 2 se zavlnila jako prostěradlo ve větru. Michaelova kolena dopadla na chodník. Dlaněmi se odřely o rozbité sklo zapuštěné do ulice – drobné diamanty z rozbité hodinkové vitríny nějakého makléře. Střepy se zarývaly hluboko, ale bolest sotva cítil. Za ním klidně tikaly parkovací automaty, jejichž mechanické "cvak-cvak-cvak" bylo absurdně nesouladné s apokalypsou, která se odehrávala za nimi.

Tom ho trhl stranou, když hasicí přístroj zanechal kráter na chodníku, kde stáli. Červený kanystr se opile kutálel a syčel bílou pěnu. Něčí hrnek s nápisem – *Nejlepší táta na světě* – ho následoval a s veselým keramickým "ping pong", pak narazil do hydrantu.

„Sakra, hni se!“ zavrčel Tom a táhl Michaela k přístavu. „Dělej!“

Voda se jasně třpytila. Kolem projel motorový člun přetížený sazemi pokrytými obleky, jehož posádka byla strašidelně tichá. Jeden muž tiskl kufřík k hrudi jako záchranný kruh, mořská voda ničila kůži. Michaelův vlastní notebook – osm let finančních prognóz – se právě někde v pekle za nimi rozpouštěl ve strusku. Tom je nasměroval k opuštěnému stánku s hot dogy. Prodejcovo rádio chrlilo statické rušení mezi výbuchy panické španělštiny.

„Dolů!“ Tom srazil Michaela za vozíkem, když ho udeřila rázová vlna. Housky s hot dogy se proměnily v oblak moučné mlhy. Na tři děsivé vteřiny denní světlo zmizelo za srážející se vlnou rozdrceného betonu a sádry. Něco teplého a lepkavého postříkalo Michaelův krk – kečup nebo krev, to nedokázal rozeznat. Když se vzduch vyčistil, rádio hrálo „A Whole New World“ z "Aladina". Juxtapozice byla tak obscénní, že se Michael málem zasmál. Pak si všiml ticha, které nastalo tam, kde bývala Věž 2. Prostě... byla pryč. Jako kouzelnický trik. Špička antény vyčnívala z trosek jako náhrobek.

Tomovy prsty se zaryly do Michaelovy paže. „Musíme překročit řeku.“ Jeho chybějící končetina znovu začala krvácet, látka jeho provizorního škrtidla zčernala pouliční špínou. Michael otupěle přikývl. Jeho levá bota byla pryč – musel ji ztratit při běhu – a chodník mu pálil nohu v ponožce. Sotva to cítil. Cítil jen přízračnou tíhu svého bezpečnostního odznaku, stále připnutého na šňůrce, nic už neexistovalo, jeho kancelář neexistovala, v životě, který už nedával smysl.

První těla se začala objevovat na molu 40 o dvě hodiny později. Michael sledoval, jak hasiči vytahují z řeky Hudson ženu v modrém obleku, jejíž manikúrované prsty stále svíraly BlackBerry. Obrazovka slabě zablikala, než s tichým cvaknutím zhasla. Slaná voda jí kapala z ušních lalůčků, kde se odpolední světlo odráželo od diamantových náušnic – pravých, ne těch kubických zirkonů, které nosila Michaelova sekretářka.

Tomův cigaretový popel se prodlužoval. „Proboha,“ zamumlal. „To je Margot z účetnictví.“

Michael neodpověděl. Jeho levá ponožka byla nasáklá krví z řezných ran od skla, látka se k jeho ranám lepila jako druhá kůže. Soustředil se na tu bolest – na specifické, snesitelné štípání – místo na nemožný výhled za nimi, kde dříve stály věže. Kde dříve ležela jeho sešívačka. Kde nyní policajti křičeli rozkazy megafonem. Zvuk spustil něco v Michaelově mozku. Chytil Toma za rameno – to suché, ne tu stranu, kudy mu skrz provizorní škrtidlo začala prosakovat krev – a ukázal na volnoběžně běžící trajekt.

„Odvážejí lidi na Jersey,“ řekl Michael. V krku cítil sklolaminát. „Potřebujeme…“

Země se zachvěla, než domluvil. Ne další náraz, ale otřesné zřícení Světového obchodního centra číslo 7 – nízké budovy, kde Eddie před devadesáti minutami protahoval odznaky. Konstrukce se s děsivou grácií složila dovnitř, jako

domeček z karet obrácený vzhůru. Prach stoupal vzhůru a na okamžik zakryl slunce.

Tomova zbývající ruka sevřela Michaelovo zápěstí. „Hýbej se. Hned."

Běželi k molu číslo 11, zatímco se rázová vlna šířila ven a převracela dodávky s novinkami a stánky s párky v rohlíku. Michaelovi spadla zbývající bota do kaluže vody. Nezastavil se. Nemohl. Podrážky jeho společenských ponožek se rozpadly do dvaceti kroků a jeho nohy zůstaly odřené od popraskaného betonu.

Teenager v uniformě Burger Kingu jim pomohl nastoupit na poslední trajekt. Na jmenovce chlapce stálo veselým písmem *Jamal*, což se nehodilo k jeho popelem potřísněnému obličeji. Když se loď vzdálila, Michael sledoval, jak se Jamal otáčí zpět ke kouři – k rozervané siluetě, kde byl jeho vedoucí směny jistě pohřben pod deseti tisíci tunami oceli.

Tom se zhroutil o držák záchranného pásu a přerývaně dýchal. „Zkontroluj si kapsy."

Michael se zamračil, ale poslechl. Jeho prsty sevřely něco malého a obdélníkového – jeho bezpečnostní odznak, který po tom všem nějakým způsobem zůstal nedotčený. Laminovaný obličej na něj zíral: *Michael Turner, 82. patro, Severní věž*. Jeho firemní portrét protínala vlasová prasklina přímo mezi očima.

Tom vydechl kouř nosem. „Důkaz, že jsi existoval."

Když vpluli do otevřené vody, zatroubil klakson trajektu. Michael ponořil obličej do solné mlhy a nechal ji smýt krev, saze a ještě něco, co nedokázal pojmenovat – něco, co ho pálilo za hrudní kostí od onoho prvního nemožného okamžiku, kdy se kov setkal se sklem a masem rychlostí 790 kilometrů za hodinu.

Tom odhodil nedopalek cigarety do řeky Hudson a drobný uhlík okamžitě vyhasl. „Viděl jsi někdy film Titanic?" zamumlal. „Jsme ti blbci, co se dostali do záchranných člunů."

Michael se nesmál. Nemohl. V krku cítil škrábanou bolest od vdechování betonového prachu – ale to nebyl důvod, proč mu teď zklamal hlas. Na druhé straně vody se nad Manhattanem tyčil oblak kouře jako groteskní

napodobenina mrakodrapů, které nahradil. Papíry stále občas padaly dolů, bílé skvrny na vířící černé.

Telefon mu zavibroval. Na rozbité obrazovce se objevila Dianina kontaktní fotografie – jejich snímek z líbánek. Jedenáct nových hlasových zpráv. Jeho palec se vznášel nad tlačítkem pro zpětné volání a prudce se třásl.
Tom mu vytrhl telefon. „Ještě ne.“ Jeho hlas byl drsný, ale ne nelaskavý. „Uslyší sirény v pozadí. Počkej, až…“

Trajekt se naklonil, když narazili na rozbouřenou vodu. Někdo zvracel přes zábradlí – dokonale zdravě vypadající žena ve svetru od J.Crew, jejíž tělo konečně odmítlo ranní hrůzy. Kyselý zápach smíchaný s hořícím plastem se nesl po vodě.

Nahoře se ve formaci prohnaly F-16, jejich přídavné spalování zanechávalo kondenzační stopy po neuvěřitelně modré obloze. Cestující na trajektu se kolektivně ucukli. Někdo se začal modlit španělsky. Michael sledoval, jak tryskáče mizí směrem k masakru. K tomu, co zbylo z jeho stolu, hrnku na kávu, sešívačky. K přesnému čtverečnímu metru koberce, kde by stál, kdyby ho Tom nezastavil, aby si postěžoval na zprávu auditora. Motor trajektu změnil tón, jak se blížili k Ostrovu svobody. Pochodeň sochy se ve slunečním světle posměšně leskla. Michael zíral na svůj odraz v nazelenalé patině – duch potřísněný sazemi a s krvavými dlaněmi.

* * *

O osm měsíců později seděl Michael v malé kanceláři FBI. Vyšetřovatelka Thompsonová měla před sebou složku vyšší než telefonní seznam.

„Pane Turnere,“ začala, „rádi bychom si s vámi prošli časovou osu vašeho dne.“

Michael přikývl.

„Ale… je tu ještě něco,“ řekl.

Vyšetřovatelka zvedla obočí. „Ano?“

„Tohle… nebylo poprvé.“

Ticho.

„Myslíte…?“ zeptala se.

„Útok v roce 1993.“
Michael se opřel v židli. „Ten den jsem tam měl být. V suterénu. Přímo u bombové dodávky.“

Vyšetřovatelka se naklonila dopředu. „Proč jste tam nebyl?“

„Kamarád mě vytáhl na oběd. Prostě… Náhoda.“

„A zachránilo vám to život.“

Michael kývl. „Podruhé během osmi let.“

Po návratu domů se Michael dlouho díval do prázdna. Nemohl spát. Vzpomínky ho dusily. V noci se probouzel s výkřiky. Několikrát měl sen, že sedí v kanceláři, slyší hukot motoru a pak už jen plameny. Jednou si postavil na stůl fotografii své rodiny. Pod ní napsal: *Proč já?* Nedokázal najít odpověď.

Jednou mu Tom volal: „Mikey, dáme pivo?“

„Nevím…“

„Musíš ven. Nechceš doma zblbnout? A chci ti ukázat svou novou ruku.“

Michael potichu řekl: „Víš... Nemůžu se zbavit pocitu, že tam… že jsem tam měl být. Proboha, vždyť zemřelo zbytečnou smrtí 2977 lidí.“

Tom odpověděl tvrdě: „Ne, Mikey. Měl jsi být přesně tam, kde jsi byl.“

* * *

Po roce začal Michael docházet na setkání přeživších. Nejdřív jako pacient. Později jako dobrovolník. Pomáhal vyplňovat formuláře, doprovázel lidi na vyšetření, někdy jen seděl a poslouchal.

Jednou se ho mladý muž zeptal: „Vy jste přežil oboje, že? Devadesát tři i nula jedna?“

Michael smutně přikývl.

„To je… jako by vás někdo chránil,“ prohlásil mladík.

Michael se usmál. „Třeba ano. A třeba ne.“

Mladík naklonil hlavu. „Ale věříte, že vás něco chrání?“

Michael dlouho přemýšlel.

„Věřím,“ řekl, „že některé věci nedokážeme pochopit.“

Stál jednou u plotu Ground Zero, kde lidé nechávali vzkazy. Foukal studený vítr. Michael položil ruku na kovovou zábranu a zavřel oči. Slyšel tichý šepot města. Ne výkřiky sirén, ne plameny, ale… klid.

„Proč já?“ šeptal znovu.

A pak si uvědomil, že otázku klade špatně. Ne proč, ale co bude dál. Odešel od plotu s rozhodnutím, že bude dál pomáhat přeživším. S úctou k těm, kteří takové štěstí neměli.

2. LADY WONDER – KŮŇ, KTERÝ MLUVIL

„Pokud hledáte upřímnost, pane Briggsi, v Richmondu ji nenajdete.“ Prodavač cigaret si olízl palec a odpočítal drobné do Thomasovy dlaně. „Zkuste Lady Wonder dole u staré mlýnské cesty. Nebude vám lhát – ani když si budete přát.“

Thomas si bez odpovědi strčil mince do kapsy. Slyšel ty zvěsti, stejně jako všichni ostatní: věštecká klisna, kde si její majitel za otázku účtuje dvacet pět centů, stodola, která voní mokrým senem a něčím ostřejším pod ní – jako ozonem před bouří. Richmond Ledger mu tento příběh zadal s humorem. Přesná slova jeho redaktora: "Buď nám dejte koně, který píše lépe než naši redaktoři, nebo nekrolog za vaši novinářskou kariéru."

Vzduch ve Virginii byl toho podzimního rána těžký a lepkavý. Mlha se válela po polích jako zbytky nějakého snu, který se odmítal rozplynout. Thomas Briggs, mladý novinář z Richmondu, sestupoval z vozu a díval se na nenápadný statek uprostřed ničeho.

Plot byl rezavý, brána otevřená. Na dřevěné ceduli stálo:

LADY WONDER – PORADY, ODPOVĚDI, VĚŠTĚNÍ
Vstupné 25 centů

„Tohle bude buď skvělý článek," zamumlal Thomas, „nebo největší ostuda mé kariéry."

Podle pověstí šlo o koně, který mluví, předvídá a radí. Vláda se o kobylu zajímala už dvakrát. Jednou ji vyšetřovali parapsychologové z Duke University, podruhé policie, když pomohla najít pohřešované dítě.

„Zbláznila by se i moje máma," uchechtl se Thomas, ale pravda byla jiná: měl strach.

Ve stodole byl vzduch kovový. Thomasovy boty se lepily na podlahu – ne od bláta, ale od něčeho lepivějšího a staršího. Pak ji uviděl: černou klisnu stojící na starém perském koberci, její kopyta se leskla jako leštěný obsidián. Žádná ohlávka. Žádné lano. Jen ty pomalu mrkající oči sledující každé jeho škubnutí.

„Jdete pozdě," ozval se ženský hlas ze stínů. Vzplanula zápalka a odhalila Claudii Fondovou, jak zapaluje petrolejovou lampu. Plamen protáhl její siluetu do něčeho neuvěřitelně vysokého. „Lady ťuká na písmeno T od úsvitu."

Thomas se přinutil k smíchu. „Čekáte, že vám uvěřím?"

„Klik.“ Zvuk se ozval z protější zdi, kde byl k dřevěnému stolu přišroubován obrovský rám psacího stroje. Klisna protáhla krk a s chirurgickou přesností stiskla klávesu. T, poté O, pak M.

Thomasovi mezi prsty cvakla tužka - byl v šoku.

Claudie se usmála, aniž by ukázala zuby. „Ona hláskuje jen důležitá slova. A vy, pane Tome, jste pohlcen zármutkem.“

„Thomas Briggs,“ představil se.

Klisna jednou švihla ocasem, aby rozháněla mouchy. Pod senem se něco zalesklo – dětská stuha do vlasů, napůl zahrabaná v hlíně.

Thomas si najednou uvědomil tři věci:
1. Jeho sestra vlastnila přesně takovou stuhu.
2. Nikdy nikomu neřekl, proč si tento úkol vlastně vybral.
3. Stáj neměla žádná zrcadla, přesto v každém stínu viděl odraz klisny.

„Položte svou otázku,“ řekla Claudie. Lampa zhasla. Někde venku začal výt pes.

Lady pozvedla hlavu. A Thomas měl poprvé pocit, že udělal chybu, když sem přijel. Znovu si prohlížel zvláštní konstrukci: kovový rám se dvěma řadami velkých kláves s písmeny abecedy. Při stisku vydaly hlasité „cvak“.

„Můžete říct libovolné slovo,“ řekla Claudie. „Ví jen to, co je potřeba, a někdy ví víc, než my.“

Thomas polkl. „Dobře. Zkusíme… něco, co nikdo neví.“

Vytáhl z kapsy složený papír. Byla to fotografie jeho sestry, která zmizela před dvěma lety. Nikomu o tom neřekl. Nikomu.

„Najdeš Erisu?“ zeptal se tiše.

Lady se pohnula a začala čumákem klapat do podivného psacího stroje. E R I S A a pak: Ž I J E

„To je nemožné,“ vypadlo z něj. „Jak může vědět...“

„Lady nikdy nelže," řekla Claudie tiše.

Když Thomas vycházel ven, chtěl okamžitě odjet. Tohle nebylo přirozené. Nebo bezpečné.

„Pane Briggsi," oslovila ho Claudia, když nastartoval auto.

„Ano?"

„Lady chce, abyste dnes večer nikam nechodil. Ať se stane cokoli."

„To je směšné."

„Prosím," řekla Claudie naléhavě. „Něco se má stát."

„Co ví?!"

„Že kolem vás chodí někdo, kdo už nemá být mezi živými."

Thomas zbledl.

Hotel v Richmondu byl tichý, ale noc byla zvláštně těžká. Thomas seděl na posteli a hleděl na fotku své sestry.

„Eris… kdybys byla tady…" Za oknem praskla větev. Pak se to ozvalo znovu. Někdo chodil po chodbě. Ale ne jako člověk. Tahavé kroky, nepravidelné. A pak se ozvalo tiché: „Tomasi…"

Hlas byl slabý, jako by šel z dálky. Ze stěn. Z paměti.

„Eris?"

Chodba potemněla. Silueta drobné postavy stála na jejím konci. Vlasy mokré, jako když ji naposledy viděl u jezera, než zmizela.

Eris.

„Ne… to není možné," šeptal. Postava natáhla ruku.

„Nechoď tam," šeptl jiný hlas — hlas, který si mu nevybavoval. V tu chvíli se

zvedl vítr, dveře se rozlétly a vše zmizelo. Thomas seděl v posteli a třásl se. Lady Wonder ho varovala. A něco opravdu přišlo. Ovládla ho šílená únava... Usnul.

* * *

Písmena se Thomasovi vryla do sítnice, když klopýtal dozadu na dvoře zalitým měsíčním svitem. Klisnin vzkaz visel ve vzduchu jako kletba – nebo varování. Jeho dech vycházel v útržkovitých výdeších, každý výdech mrazil říjnový vzduch. Za ním dveře stodoly zaskřehotaly v pantech, a pak se s bouchnutím zavřely se zvukem, jako by se zavíralo víko rakve.

Něco se pohnulo nedaleko v lese. Ne zvíře. Ne tak docela. Silueta se nepřirozeně kymácela, její okraje se rozmazávaly tam, kde se jí dotýkala mlha. Thomasova ruka letěla ke krku, prsty se dotýkaly jizvy, kterou mu Eris způsobila během jejich dětské hádky. Náhoda. Musela být.

Pak postava vykročila vpřed.

Světlomety jeho auta zachytily záblesk promočených letních šatů, stejné chrpově modré jako na fotografii. Stejný úsměv s mezerou mezi zuby. Ale oči – proboha, ty oči byly divné. Zorničky se rozšířily natolik, že by měsíční světlo celé pohltily. Vystoupil z auta.

„Neměl jsi to otevírat," zašeptala Eris. Její hlas bublal, jako by stoupal vodou.

Thomasova pata zachytila kořen. Tvrdě dopadl, náraz mu zatřásl zuby. Ten balíček. Ten zatracený balíček, který minulý týden vykopal v zahradě, ten, co voněl rašelinou a…

Eris trhla hlavou na stranu pohybem, který by si lidský krk neměl dovolit. Za ní rozbité okno stodoly pulzovalo chorobně zeleným světlem. Kopyta Lady Wonder narazila do podlahových prken v frenetickém staccattu a hláskovala něco, co Thomas neviděl, ale cítil v náhlém brnění kůže.

Claudiin výkřik prořízl noc. „Utíkej, ty hlupáku! Ona není…"